

המונסה להינתק בכל כוחו אחי הפשע שבהם הוא שקוע מנעוריו

תווי פנים חדים, שזופים. שיער קצר, מקורזל במיקצת. 185 ס"מ גובה. שרירים המנתרים עם כל תנועה. זרועות שעליהן חקוקים, בצוירי-קעקע ססגוניים, פרקי-ביוגרפיה שלמים. דיבור שקט, אך פסקני. בתחילה, לא התלהב משה קריב (23) מהרעיון של הראיון. "זה יזיק לי" טען. "המשטרה שוב פעם תשים עלי עין". אחר כך שינה את דעתו. "אם אני אר-אה שכל מה שעשיתי בחיים כתוב בעיתון, זה ירתיע אותי לחזור למה שהייתי".

מאת משה קריב

„בכלא לימדו אותי איך להיות פורץ“

המשפט, ובסוף נשפתי לא על החוקת בית-בושת, אלא על השגת גבול.

ק יצאתי מהמעצר החדש הזה, הלכתי עם חבר לקולנוע ברמת-גן. באמצע הסרט התחילו כמה חבריה להתפרע. לא נתנו לנו לראות את הסרט. או השתקתי אותם.

או אתה יודע מה היה במקום להודות לנו, או המשטרה עצרה אותנו ופתחו נגדנו חקיקה על התפרעות במקום ציבורי.

לא עבר זמן רב, ושוב צרות. הייתי על שפת הים והשתזפתי. פתאום באו שוטרים והתחילו לעשות לי בושות על ידי חברה שלי. אמרו שהם רוצים לעשות חיר פוש בבית שלי. נעלבתי על זה שהם באים ככה עלי-סתם ועושים בושות לבן-אדם. אמרתי להם תפאדל, תבואו.

הלכתי איתם. אפילו לא ביקשתי שיראו לי אם יש להם צו חיפוש. הרגשתי עצמי בסדר, או שיבואו, למה לא?

נכנסים הביתה — אני רואה את יעל דהן עם גבר במיטה. הייתי המום. לא ידעתי מה זה. ידעתי שהשוטרים אימנם היו עורר כים תצפית על הבית שלי, אבל הייתי בטוח שאין כלום.

שאלתי אותם — מה הם רוצים ממני? לא אמרו לי כלום. לקחו אותי לנפה, יי-האשימו אותי בחיים על רוחי זונה.

השתגעתי מהם. מה פתאום? יעל הכחישה גם כן, אבל הם אמרו לי שאם אני נתתי ליעל לעבוד בתוך הבית שלי, בטח שאני לוקח ממנה כסף. כל העדויות היו לטובתי, גם של יעל וגם של האיש שמצאו אותו עם יעל. הוא אמר את האמת, שאותי הוא לא ראה מעולם.

בגניבת רכב ובנהיגה ללא רישיון. קיבלתי שנתיים וחצי שלילה, שלוש שנים מאסר-על-תנאי ו-250 לירות קנס. וחוק מזה עוד שנתיים וחצי פיקוח של קצין מיבחו.

האשימו אותי בהחזקת בית-בושת

ברתי לעבוד במאפייה אחרת, אחי דוד. הייתי שוב מחלק לחם עם נהג. זה היה קואופרטיב. כעבור זמן, התחלתי שוב לחלק לבר.

ואו קרה אקסידנט. לא היו ברקסים בכי מכונות. תפסו אותי שוב, קיבלתי הפעם חצי שנה מאסר בפועל, שוב בתל-מונד, ושנה וחצי שלילה.

הפעם כבר לא עבדתי בכלא. פשוט לא רציתי. ידעתי שזה לא יהיה כמו בפעם שעברה, שאחרי שמונה חודשים קיבלתי שיחרור על התנהגות טובה. ידעתי שהפעם לא אקבל את השליש. הייתי ישן כל היום או משתזף. או התחלתי לעשן חשיש.

בפעם שעברה הייתי רואה אחרים מעשנים, ואני לא רציתי. כי אבא שלי היה אומר לי מאז שהייתי ילד קטן, שלא לעשן חשיש, ופחדתי מזה. הפעם, כבר לא פחדתי. מה אני אניד לך, יש בתל-מונד יותר חשיש משרחוב הירקון. תאמין לי, איך אפשר להבריח חשיש לתל-מונד? אל תעשה עלי דאוונים, יעני אתה לא יודע. כל אחד יודע שבביקור אפשר להבטיח בלי בעיות. כמה שאתה רוצה.

עם החבר שהייתי פורץ איתו. הוא ראה מה שמצאתי, והציע לי: בוא, נלך לבלות, כבר יש כסף.

לא הסכמתי. פרצנו לשתי דירות, לא מצאנו כלום. בדיקה השלישית מצאנו שערן, צמיד ואיזה 80 לירות על השולחן. חזרנו לתל-אביב. התחלקנו לחצי. צוי את הצמיד וארבעים לירות, והוא את השערן וארבעים לירות. הוא רצה שחלק גם את הכסף מהמעטפה. לא הסכמתי. הלכתי איתו לדואר, קניתי בול ומעטפה, ולפי הכתובת שבתעור דתיחות הכנסתי את המעטפה עם כל הכסף כסף והארנק. ביקשתי ממישהו שיכתוב את הכתובת. לא רציתי שיהיה את הכתוב שלי, ושלחתי. החבר שלי הסתכל עלי כאילו אני משוגע. אז אולי אני משוגע, אבל לא הייתי יכול לקחת לו את המשכורת. האיש היה פועל פשוט, שעובד חודש שלם בשביל זה. אני יודע שאם החבר שלי היה יותר חזק מני, הוא היה מכה אותי על זה, אבל הוא פחד.

הבעל בית הווזות דפק אותי

נבתי עוד כמה פעמים, ככה איזה 20 פעם. יום אחד הפסקתי. החבר שהייתי הולך איתו בא יום אחד יאז אמרתי לו שאני לא הולך. מצאתי עבודה במאפיית דגניה בנחלת-יצחק. הוא אמר לי, למה לך? אתה רואה שהולך לנו, לא תופסים אר-תנו. אמרתי לו די, וזהו.

הלכתי למאפייה ועבדתי בתור עוזר של מחלק לחם. זאת אמרתי, אני הייתי מעי מיס לחם וסוחב אותו לחנויות, והוא היה נוהג את המכונות ולוקח את הכסף.

הרחחתי טוב. היה לי איזה 25 לירות ליום. זה היה או הרבה מאוד כסף. עבדתי חודש ככה. יום אחד נתן לי ה-בוס את הרכב, שאני אלך לחלק לבר. הייתי אז כבר בן 17, אבל נראיתי הרבה יותר. הסכמתי, כי הייתי מרויח ככה הרבה יותר. כמעט 40 לירות ליום. וגם נורא אהבתי את העבודה.

יום אחד, כשיצאתי מהמכונות עלי-יד חנות מכולת, ניגש אלי שוטר וביקש רש-יונות. נכנסתי למכונות כאילו להוציא את הרשימות, וברחתי. נסעתי למאפייה וסיפר-תי הכל.

בעל הבית לא אמר כלום. השוטרים באו למאפייה. דיברתי איתו שיגיד שהוא נהג ברכב. הוא לא הסכים. היה וזו וזו. הוא גם לא הסכים להגיד שהוא נתן לי את הרכב. החלטתי לא לדפוק אותו, והודיתי

אני לא יודע למה, אבל בבית-המשפט לנוער נתנו לי עונש רציני. שנה אחת מאסר בכלא תל-מונד, שזה הכלא לעבריינים צעירים, וחמש שנים שלילה מקבלת רישיון.

גשתי ערעור, והורידו לי שנתיים להמשלילה. בתל-מונד פגשתי הרבה חברים מהשכונה. כאלו שבכלל לא ידעתי שהם פושעים.

לי היה מזל. לקחו אותי לעבודה בתור בנאי לכלא נוה-תירצה, של הבחורות. נתנו לנו לבנות תאי צינוק לבחורות. היה שם כסף. הבחורות היו כל הזמן קוראות לנו לגשת. אבל אפילו זה שרק ראינו בחורות, זה היה טוב מאוד. נהנינו. כשהיו מביאים אותנו בשביל כל מיני דברים בחזרה לתל-מונד, או כולם הסתכלו עלינו בקינאה. הם חשבו שאנחנו יכולים לעשות מה שאנחנו רוצים עם הבחורות.

השנה עברה מהר. עוד לפני שהשתחררתי, ביקשתי להיפגש עם העובדת הסוציאלית. הדרכה בלמצוא עבודה כשאני אצא.

העובדת דחתה אותי כל פעם, ואמרה ש"העניין שלי בטיפול. היא אמרה לי שתמצא עבודה בשבילי עד היום של השיחרור. ביום של השיחרור היא נתנה לי את הכתובת של האגודה לטיפול באסיר משוחרר, ברחוב אלבני בתל-אביב. היא אמרה לי ש"שם יודעים עלי, ושם אלך לשם מייד, יסדרו לי כל מה שאני צריך".

לכתי רשם. אף אחד בכלל לא ידע עלי. אמרתי להם שהעובדת הסוציאלית סידרה לי עבודה במשרד שלהם. אמרו לי שלא סידרו שום דבר, אבל יסדרו. עשר פעמים אמרו לי תבוא בעוד כמה ימים. בסוף הפסקתי ללכת אליהם.

לא היה לי פרטטה. פרצתי עם חבר לי סופרמרקט בהרצליה. זה היה הפעם הראי שונה שפרצתי. אני לא יודע למה, אבל אחרי הישיבה בתל-מונד אני כבר הרגשתי כאילו שזה בכלל לא בעייה. שם בכלא לימדו אותי חברה איך לפרוץ. אין מה לעשות בכלא, או מחליפים שיטות איך לפרוץ, ואיפה. לומדים את הטכניקה.

אחרי הסופרמרקט היינו פורצים לכל מיני בתים. אבל רק איפה שגורים אנשים עם הרבה כסף. גם בגלל ששם יש יותר סיכויים למצוא דברים עם ערך, וגם בגלל שלא רצי-תי לעשות נזק לאנשים עניים.

אני לא יכול להסביר למה. פעם, עוד בפעמים הראשונות שהייתי פורץ, ראיתי בדרך לפרוץ פועל הולך לתחנה של אוטו-בוס. הוא עצלה לאוטובוס ונפל לא מהכיס ארנק. חיכיתי עד שהאוטובוס נסע, הרמתי את הארנק ופתחתי אותו. היה מעטפה ב-תוכו ובפנים איזה 600 לירות. על המעטפה ראיתי שזה משכורת, כי היו כל מיני חש-בונות מסיכנסה וקופת-חולים. הייתי שם

המשטרה התנפלה על ינו

חר כך נודע לי שקצינים התנפלו עליה שתעיד נגדי. היא לא הסכימה. היא אהבה אותי, או מה פתאום תמסור עדות נגדי?

באותו זמן היא היתה כבר בהריון ממני, או הם שלחו מכתבים להורים שלה, הזמינו אותם. סיפרו להם שהבת שלהם זונה, אבל זה לא הועיל להם. ישבתי במעצר 32 יום. בינתיים התברר התיק הקודם שלי על גיהול בית-בושת. קיבלתי חצי שנה בפועל. כמה ימים לפני התיק הזה, התנהל התיק שלי על התפרעות בקולנוע. על זה קיבלתי חודשיים ועוד תנאי לחצי שנה.

אחרי כמה ימים, בא לי המשפט על חיים על רוחי זונה. המשפט התנהל במחוזי, אצל אלישע שיינבוים. בפסק-הדין הוא כתב שאנינו מאמין לעדות של יעל דהן כאילו אני לא ידעתי על כך שהיא עובדת בנות, והרשיע אותי על חיים על רוחי זונה. קיבלתי 18 חודשים בפועל. יחד עם החצי שנה ועם החודשיים, — זה היה חודש. השופט קבע שהעונש לא יהיה חופשי (המשך בעמוד 34)